



Arrest

**nr. 80 867 van 8 mei 2012
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 5 maart 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 januari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. PAUWELS, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 13 augustus 2010 en heeft zich op 17 augustus 2010 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 16 maart 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 4 oktober 2011.

1.3. Op 30 januari 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 31 januari 2012 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart dat u de Irakese nationaliteit bezit en een yezidi bent en dat u uw hele leven in het yezidische dorp Khatare, in de provincie Ninewa, woonde. U ging tot 2004 naar school en daarna werkte u afwisselend als arbeider en landbouwer. Drie jaar geleden werd uw vader opgepakt door terroristen en later bevrijd door de Amerikanen. Ook andere inwoners van uw dorp hadden problemen met terroristische moslimgroeperingen, u illustreert dit met voorbeelden zoals de moord op Elias Koru (2007) en Piir Agid (2009). Volgens u was er na de val van Saddam Husayn een aanzienlijke verslechtering van de veiligheidssituatie voor yezidi's. U verklaart dat de yezidi's hun dorpen niet kunnen verlaten en dat de moslims weigeren om handel met jullie te drijven. Ongeveer drie jaar geleden, tijdens de maand ramadan, werd u bij een checkpoint door een islamitische agent aangesproken op het feit dat u rookte tijdens de vasten. Hij vroeg u respect te tonen voor de moslimtradities. U riposteerde dat u zelf geen moslim was en dat er enkel christenen en yezidi's in de omliggende dorpen woonden. De agent nam geen vrede met uw antwoord en sloeg u in de nabijheid van uw moeder. Nadien mocht u verder rijden. Daarnaast weigerden de christelijke alcoholverkopers in Al Qush of Tal Usquf om u bier te verkopen. Ze dachten namelijk dat u moslim was en vreesden om zich daarmee problemen op de hals te halen. U dacht er al langer over om Irak te verlaten maar u moest wachten tot u en uw familie genoeg geld bij elkaar hadden gespaard om Khatare effectief te verlaten. Op 5 augustus 2010 vertrok u via Noord-Irak naar Turkije. U kwam op 6 augustus 2010 aan in Istanboel. Op 13 augustus 2010 nam u het vliegtuig naar België. U kwam er diezelfde dag aan en u wachtte tot 17 augustus 2010 om uw asielaanvraag in te dienen. U vreest dat u bij een terugkeer naar Irak zal worden gedood door Mujahedin omdat zij weten dat u Irak heeft verlaten en in Europa bent geweest.

U legt geen documenten voor ter staving van uw asielaanvraag.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag heeft het Commissariaat-generaal beslist dat u niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus. U brengt immers onvoldoende ernstige elementen aan op basis waarvan kan worden geconcludeerd dat u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie hoeft te koesteren.

Gevraagd naar de persoonlijke problemen die u had, antwoordt u aanvankelijk dat u geen problemen had (zie CGVS, p. 16 & 17). Pas wanneer men er u aan herinnert dat u tijdens het eerste gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (zie vraag 5, vragenlijst, toegevoegd aan het administratief dossier) een 1 probleem met een agent vermeldde, vertelt u over het incident van ongeveer drie jaar geleden. Het feit dat u eerst aan het incident moet worden herinnerd vooraleer u er iets over zegt, doet om te beginnen al twijfels rijzen over de geloofwaardigheid ervan. Bovendien is het feit dat u drie jaar geleden eenmaal door een agent werd geslagen omdat u rookte tijdens de Ramadan is bovendien onvoldoende zwaarwichtig om te concluderen dat u actueel een gegronde vrees hoeft te koesteren dat u wordt vervolgd in de zin van de Vluchtelingenconventie. Ook het feit dat christenen u geen bier wilden verkopen omdat ze dachten dat u moslim was (zie CGVS, p. 17), kan bezwaarlijk als een voldoende ernstige daad van vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie worden gezien.

U beweert daarnaast dat u geen problemen had omdat u altijd binnen bleef (zie CGVS, p. 16). Uit uw verklaringen kan echter worden opgemaakt dat dit niet klopt. U werkte geruime tijd op de landbouwgronden van uw vader die buiten het dorp lagen (zie CGVS, p. 12), u werkte als arbeider (zie CGVS, p. 12) en u bezocht om allerlei redenen verschillende dorpen in uw buurt, onder andere Doghan, Al Qush, Tal Usquf, Sireskhan, Bozan (zie CGVS, p. 12, 13 & 17). Dit bewijst dat u deelnam aan het publieke leven. Bovendien bevestigt u dat uw ouders (zie CGVS, p. 7) en uw broers en zussen (zie CGVS, p. 9) momenteel geen enkel probleem hebben, dit ondanks de onveilige situatie waarin ze zich volgens u bevinden (zie CGVS, p. 6-7).

Daarnaast verwijst u meermaals naar de moeilijke omstandigheden sinds 2003 voor uzelf en uw geloofsgenoten. Een verwijzing naar een algemene situatie bewijst echter niet dat u moet vrezen voor een persoonsgerichte vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Uw verwijzing naar een aantal incidenten, zoals de ontvoering van uw vader drie jaar geleden (zie CGVS, p. 7), de moorden op enkele yezidische dorpsgenoten in 2007 en 2009 (zie CGVS, p. 16-17) en een aanslag in Tal Usquf in

2007 of 2008 (zie CGVS, p. 12) zijn feiten die niet rechtstreeks betrekking hebben op u. Bijgevolg zijn deze door u aangehaalde incidenten op zich niet afdoende om te spreken van een persoonlijke en geïndividualiseerde vrees in uw hoofd, Temeer daar u al die jaren in Khatere bent blijven wonen en werken, zoals hierboven uiteengezet, en uw familie er nog steeds woont en het volgens u goed stelt.

U kunt evenmin aannemelijk maken dat u bij een terugkeer naar Irak zal worden gedood door Mujahedin omdat u slecht over hen sprak in de loop van uw asielaanvraag. U kan namelijk niet specificeren wie de Mujahedin zijn die u willen doden. Volgens u behoren alle moslims tot de Mujahedin (zie CGVS, p. 18), wat een bijzonder twijfelachtige en generaliserende verklaring is. Bovendien kan u niet verduidelijken hoe de moslims zouden weten dat u, die uit een volledig yezidisch dorp komt, in Europa bent geweest. U vermeldt enkel dat ze het te weten zullen komen (zie CGVS, p. 19). Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging volstaat niet om de vluchtelingenstatus te verwerven. U dient deze vrees nog steeds aannemelijk te maken, wat hier niet het geval is, daar uw vrees voor vervolging eerder gebaseerd is op veronderstellingen dan op concrete feiten. Op basis van bovenstaande vaststellingen dient te worden geconcludeerd dat u er niet in bent geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit de stad Mosul in de provincie Ninewa in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Ninewa te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in de provincie Ninewa wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt dat de algemene veiligheidssituatie in Irak en meer in het bijzonder ook in de provincie Ninewa merkbaar verbeterd is. Het aantal veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers in Ninewa is gedaald. Verder wordt duidelijk vastgesteld dat er een verschuiving is van het type geweld dat nog voorkomt. Het geweld dat specifiek gericht wordt tegen bepaalde beroepsgroepen is gestegen terwijl het geweld tegen bepaalde minderheden o.a. tegen de Christenen blijft voortduren. Naast de evolutie naar meer doelgericht geweld, wordt vastgesteld dat het terroristisch geweld is afgenomen en meer evolueert naar crimineel geweld. Slechts sporadisch werden nog grootschalige bomaanslagen gepleegd in Ninewa. De belangrijkste aanslagen werden gericht tegen de Iraakse veiligheidsdiensten. Het risico om met geweld geconfronteerd te worden is voor het merendeel van de burgers die in de provincie Ninewa leven, verminderd. Voor bepaalde groepen blijft de situatie wel risicovol o.a. voor de leden van de Iraakse veiligheidsdiensten en ook voor religieuze minderheden o.a. de Christenen. Ze zijn ofwel het slachtoffer van doelgerichte aanslagen ofwel doelgericht geweld tegen individuen. Het doelgericht geweld tegen individuen wordt vooral gepleegd tegen leiders van bepaalde beroepscategorieën o.a. politieke leiders, rechters, leiders van Sahwa, leiders van de veiligheidsdiensten en overheidsambtenaren met een hoog profiel (zie bijgevoegde SRB " De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Ninewa/Kirkuk dd. 5 januari 2012). 2

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden o.a. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. In Ninewa is sinds het vertrek van de Amerikanen echter geen sprake van een uitzonderlijke opflakking van het geweld. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in de provincie Ninewa subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in de provincie Ninewa nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld in het aan de gang zijnde conflict in Irak en meer bepaald in de provincie Ninewa dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in de provincie Ninewa aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2,c) van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Ninewa blijkt dat er sporadisch zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De algemene veiligheidssituatie is reeds geruime tijd merkbaar verbeterd. Het terroristische geweld is afgenomen en meer geëvolueerd naar crimineel geweld. Verder is het geweld doelgericht van aard en viseert het bepaalde beroepsgroepen

en minderheden. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in de provincie Ninewa is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de provincie Ninewa, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit de provincie Ninewa actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Ninewa aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1 A van de Conventie van Genève (vluchtelingenverdrag), de artikelen 48/3, 62 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de motiveringsplicht en de beginselen van behoorlijk bestuur, betwist verzoeker ten stelligste dat hij werd gehoord in het Arabisch zodat niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens en men dan ook niet tot een deugdelijke beslissing kan komen. Hij vervolgt dat hij als niet begeleide minderjarige in België aankwam terwijl in het gehoorverslag als geboortedatum 24 augustus 1985 wordt vermeldt, en uit de bestreden beslissing blijkt dat bij het gehoor en de beoordeling geen rekening werd gehouden met de jeugdige leeftijd van verzoeker vermits hij wordt beschouwd al “een deelnemer aan het publieke leven”. Voorts onderneemt verzoeker een poging om een aantal weigeringsmotieven te ontkrachten en stelt hij dat Jezidi's slachtoffer zijn van ontvoeringen, aanslagen en bommen en hij vreest bij een terugkeer het doelwit te zijn van islamitische terroristen. Verzoeker stelt ten slotte dat hij als jongere bij terugkeer naar Irak een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM en hij wijst erop dat de commissaris-generaal niet heeft onderzocht of Jezidi's dienen beschouwd te worden als een kwetsbare groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van onmenselijke behandelingen terwijl in de Subject Related Briefing (SRB) wordt bevestigd dat de situatie in de provincie Ninewa zeker niet stabiel is en o.a. Jezidi's er verschillende vormen van discriminatie en vrees voor gerichte aanvallen tegen hun gemeenschappen ondervinden.

2.2. De Raad wijst er in eerste instantie op dat verzoeker inderdaad niet in het Arabisch werd gehoord, zoals blijkt uit het gehoorverslag en hij evenmin geboren is op 24 augustus 1985, doch dat de verkeerde vermeldingen in de bestreden beslissing geen invloed hebben op de weigeringsmotieven en derhalve moeten gezien worden als materiële vergissingen. Immers uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt overduidelijk dat niet in het minst getwijfeld wordt dat verzoeker behoort tot de Jezidische gemeenschap van Irak enerzijds en anderzijds kan verzoeker niet overtuigen dat geen rekening werd gehouden met het feit dat hij minderjarig was op het ogenblik van de feiten en geen rekening werd gehouden met zijn jeugdige leeftijd bij het gehoor en de beoordeling omdat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat hij “een deelnemer (was) aan het publieke leven”. Verzoeker gaat eraan voorbij dat in de bestreden beslissing wordt toegelicht waarom wordt gesteld dat hij “een deelnemer (was) aan het publieke leven”, namelijk omdat zijn bewering dat hij altijd binnen bleef niet klopt aangezien hij geruime

tijd op zijn vaders landbouwgronden die buiten het dorp lagen werkte, hij als arbeider werkte en hij om allerlei redenen verschillende dorpen in zijn buurt bezocht. In de mate verzoeker stelt dat de landbouwgronden van zijn vader in zijn opvatting deel uitmaken van het dorp terwijl in de bestreden beslissing wordt gesteld dat deze landbouwgronden buiten het dorp gelegen zijn, hij voorhoudt dat hij enkel naar naburige dorpen ging die niet ver van zijn dorp waren, en hij werkte binnen de invloedssfeer van het dorp, dient te worden vastgesteld dat verzoeker school liep van “98 tot 2003 en 2004” (gehoor CGVS, p. 10), daarna op de gronden van zijn vader werkte en voor het vee zorgde, vanaf 2005-2006 in de bouw werkte als arbeider tot aan zijn vertrek (gehoor CGVS, p.12), en naar andere dorpen ging om onder andere familieleden te bezoeken (gehoor CGVS, p. 13), zodat kan gesteld worden dat hij als minderjarige deelnam aan het publieke leven. Dat niet werd gevraagd naar het aantal werkdagen wat een onmisbaar gegeven is bij de beoordeling van de deelname aan het publieke leven, zoals verzoeker het stelt in zijn verzoekschrift, wijzigt evenmin de vaststelling dat hij uitdrukkelijk verklaarde dat hij heeft gewerkt in de bouw tot aan zijn vertrek zodat correct wordt beoordeeld dat zijn bewering dat hij geen problemen kende omdat hij altijd binnen bleef niet klopt. Zo verzoeker nog beweert dat zijn ouders het goed stellen omdat zij de hele tijd binnen blijven merkt de Raad op dat ook deze bewering niet kan worden aangenomen vermits verzoeker verklaarde dat zijn vader nog steeds op de gronden werkt en daarbij geholpen wordt door zijn broer en zijn zussen (gehoor CGVS, p. 12). De Raad benadrukt nog dat ook van een 17-jarige jonge man mag verwacht worden dat hij relatief coherent kan vertellen wat zijn problemen zijn in zijn land van herkomst en waarom hij zijn land van herkomst is ontvlucht, wat in casu niet het geval is.

2.3. In de mate verzoeker nog betoogt dat zijn ouders het goed stellen maar dit niet uitsluit dat zij zich in een onveilige situatie bevinden, de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uit het oog verliest dat vier van verzoekers broers naar Europa moesten vluchten en Jezidi's het slachtoffer zijn van ontvoeringen, aanslagen en bommen en hij vreest bij terugkeer het doelwit te zijn van islamitische terroristen, benadrukt de Raad dat het de taak van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het vluchtelingenverdrag. Het loutere feit Jezidi te zijn in Irak en de daaraan gekoppelde diverse vormen van discriminatie door de Koerdische autoriteiten (SRB, “Irak” “De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak-Ninewa/Kirkook” p.13 e.v.), is op zich onvoldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het vluchtelingenverdrag.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt in casu op correcte wijze vast dat verzoeker er niet in slaagt enige concrete aanwijzing bij te brengen dat er voor hem effectief een gegronde vrees voor vervolging aanwezig is. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag verworpen omdat, (i) gevraagd naar de persoonlijke problemen, hij aanvankelijk antwoordt geen problemen te hebben gekend, (ii) hij pas wanneer men hem eraan herinnert dat hij tijdens het eerste gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken een probleem met een agent vermeldde, over het incident van ongeveer drie jaar geleden vertelt, en het feit dat hij eerst aan het incident moet herinnerd worden al twijfels doet rijzen over de geloofwaardigheid ervan, (iii) dit incident bovendien onvoldoende zwaarwichtig is om te concluderen dat hij actueel een gegronde vrees hoeft te koesteren dat hij wordt vervolgd in de zin van de Vluchtelingenconventie, (iv) ook het feit dat christenen hem geen bier wilden verkopen bezwaarlijk als een voldoende ernstige daad van vervolging kan worden gezien, (v) zijn bewering dat hij geen problemen kende omdat hij altijd binnen bleef niet klopt, (vi) een verwijzing naar een algemene situatie niet bewijst dat hij moet vrezen voor een persoonsgerichte vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, (vii) zijn verwijzing naar een aantal incidenten op zich niet afdoende is om te spreken van een persoonlijke en geïndividualiseerde vrees in zijn hoofde, temeer hij al die jaren in Khatare is blijven wonen en werken en zijn familie er nog steeds woont en het volgens hem goed stelt, (viii) hij evenmin aannemelijk kan maken dat hij bij een terugkeer naar Irak zal gedood worden door Mujahedin omdat hij slecht sprak over hen in de loopt van zijn asielaanvraag, (ix) het risico om met geweld te worden geconfronteerd voor het merendeel van de burgers uit de provincie Ninewa verminderd is, (x) voor bepaalde groepen de situatie wel risicovol blijft, onder andere voor leden van de Iraakse veiligheidsdiensten en ook voor religieuze minderheden o.a. christenen, het doelgericht geweld vooral wordt gepleegd tegen leiders van bepaalde beroepscategorieën, en (xi) hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak, meer bepaald in de provincie Ninewa nog steeds problematisch is, er actueel geen sprake meer is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde conflict dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging

zoals bedoeld in artikel 48/4 §2, c) en verzoeker zelf geen elementen aanbrengt die een ander licht werpen op de evaluatie van de veiligheidssituatie in de provincie Ninewa.

2.4. Waar verzoeker nog verwijst naar het feit dat vier broers uit Irak gevlucht zijn kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker niet aantoonde dat zijn broers het land van herkomst hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade vermits hij geen enkele toelichting geeft, en daarover ter terechtzitting evenmin enige duidelijkheid schept.

De fotokopie van de verblijfstitel van zijn broer in België wijzigt niets aan deze vaststelling.

In acht genomen wat vooraf gaat en de vaststelling dat verzoeker er niet in slaagt de motieven te weerleggen is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend.

2.5.1. De wetgever inspireerde zich voor artikel 48/4, § 2, b op artikel 3 EVRM (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, 86). Bijgevolg kan voor de interpretatie van artikel 48/4 § 2, b nuttig worden verwezen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) betreffende artikel 3 EVRM. Algemeen kan worden gesteld dat ook het Hof het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, RvS 25 september 2002, nr. 110.626).

Van ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, zoals opgenomen in de definitie van de subsidiaire bescherming uit artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet, kan derhalve, met verwijzing naar de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 EVRM slechts gewag worden gemaakt indien de slechte behandeling een "minimum level of severity" bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, *Ierland t. Verenigd Koninkrijk*, 18 januari 1978, § 162). Terzelfder tijd heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op mishandelingen als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68).

In casu dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen concrete elementen heeft aangebracht waardoor blijkt dat hij als Jezidi of jongere werd geïdoleerd of dat hij een reëel risico loopt om bij terugkeer het slachtoffer te worden aan een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Verzoeker beperkt zich immers tot blote beweringen.

2.5.2. Waar verzoeker stelt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet heeft onderzocht of Jezidi's dienen te worden beschouwd als een kwetsbare groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van onmenselijke behandelingen en daarbij verwijst naar de SRB, aan het administratief dossier toegevoegd, merkt de Raad op dat in de toegevoegde informatie het volgende kan worden gelezen met betrekking tot de veiligheidssituatie in Ninewa, en meer specifiek voor de Jezidi-gemeenschap: *"Uit de analyse van de informatie betreffende de veiligheidssituatie in Ninewa en Kirkok kunnen we drie vaststellingen doen: "1) (...) terwijl het doelgerichte geweld ten opzichte van minderheden, vooral tegen Christenen, blijft voortduren. (...) Alle minderheden klagen vooral over discriminatie en misbruik door de Koerdische Peshmerga. Er waren veel meldingen van discriminatie ten opzichte van minderheden in de betwiste gebieden, zowel Turkmenen, Jezidi, Assyriërs als Christenen klagen over de discriminatie door de Koerdische autoriteiten. De vormen van discriminatie nemen diverse vormen aan: gaande van belemmering van het stemrecht van minderheden, het weigeren van diensten aan bepaalde dorpen, onrechtmatige arrestatie van minderheden, vasthouding op geheime locaties, druk op minderheidsscholen om Koerdisch als onderwijstaal aan te nemen, confiscatie van eigendommen zonder compensatie. Jezidi klaagden over*

beperkte toegang tot KRG en het feit dat zij verhinderd werden om bepaalde checkpoints te passeren, wanneer zij onderweg waren van Bagdad naar hun dorpen die boven Bagdad gelegen zijn. Zij klaagden ook dat zij een toestemming moesten bekomen van de KRG-autoriteiten om een job te krijgen in de Ninewa-provincie. (...) Zoals blijkt uit de bovenstaande voorbeelden zijn de meest noemenswaardige aanslagen in Ninewa en Kirkook ook gericht tegen de Iraakse veiligheidsdiensten. (...) Specifiek voor Ninewa en Kirkook, de twee provincies waarin de bevolking bestaat uit een mengelmoe van minderheden, is de moeilijke situatie voor minderheden, voornamelijk niet-moslims (Jezidi, Christenen), Shabakken en Turkmenen. Voor wat betreft Bagdad betreft spreken de rapporten vooral over de moeilijke situatie voor Christenen, terwijl Ninewa en Kirkook diverse minderheden geconfronteerd worden met problemen. Zij ondervinden er zowel verschillende vormen van discriminatie, als de vrees voor gerichte aanvallen tegen hun gemeenschappen, maar net als in Bagdad zijn de doelgerichte aanvallen vooral gericht tegen Christenen. (...) De andere minderheidsgroepen worden hoofdzakelijk geconfronteerd met discriminatie en tegenkanting van de Koerdische veiligheidstroepen. (...)” (SRB, p. 11-18)

Zo de situatie voor Jezidi's, zoals andere minderheidsgroepen, precair kan worden genoemd, kan uit de SRB niet worden afgeleid dat de situatie voor de Jezidi's dermate ernstig is dat er sprake is van willekeurig geweld tegen of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van de Jezidi-gemeenschap in de zin van artikel 48/4 §2 b) en c).

2.5.3. Wat de algemene veiligheidssituatie in Ninewa, met name een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, stelt de Raad vast dat verzoeker de appreciatie in de bestreden beslissing niet ontkracht met concrete gegevens en feiten. De motivering dienaangaande blijft dan ook staande en wordt beschouwd als zijnde hier hernomen. Verzoeker legt ter terechtzitting een publicatie neer van “Open Doors”, nr. 427 januari/februari 2012, waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak precair is, wat in de bestreden beslissing niet wordt betwist. De publicatie bevat geen specifieke gegevens over de Jezidi-gemeenschap maar haalt wel incidenten aan ten aanzien van Christenen in Noord-Irak.

2.6. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de betrokken beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal in het eerste deel van de beslissing de verklaringen van verzoeker uiteenzet. Vervolgens worden de bevindingen weergegeven van het onderzoek van deze verklaringen. De commissaris-generaal concludeert ten slotte aan de hand van deze vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is derhalve genomen in overeenstemming met de wetbepalingen betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandeling, aangezien zij de feitelijke en juridische overwegingen vermeldt die eraan ten grondslag liggen.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht mei tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS